

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zast. JUDr. Vítem Pošvářem, advokátem, AK Jindřichův Hradec, nám. T. G. Masaryka 1/II, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 2 Cad 8/2004 – 110 ze dne 18. 8. 2004,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2004, č. j. 2 Cad 8/2004 – 110, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Vítu Pošvářovi, se sídlem Jindřichův Hradec, nám. T. G. Masaryka 1/II, **se u r č u j e** částkou 1300 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím č. II. ze dne 12. 7. 2002, č. X, zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že podle Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 13. 3. 2002 byl zdravotní stav posouzen se závěrem, že žalobce je jen částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

V opravném prostředku žalobce namítal, že rozhodnutí není v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2002, sp. zn. 2 Ca 127/2000 – 126, kterým soud žalovanou zavázal vydáním rozhodnutí, které by vzalo na zřetel, že žalobce je částečně invalidní od 28. 4. 1997, a s tímto zjištěním se vypořádala i ve vztahu k plné invaliditě od listopadu 1999 do současné doby. Navrhoval, aby bylo postupováno podle tohoto rozsudku a aby Česká správa sociálního zabezpečení vydala rozhodnutí, v němž by žalobci přiznala od 28. 4. 1997 částečný invalidní důchod a od listopadu 1999 plný invalidní důchod.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 17. 3. 2003, č. j. 2 Ca 298/2000 – 34, žalobu zamítl a rozhodl, že žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení. Na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byl žalobce pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V., položky 4, písm. c) – 45 %, přičemž jako rozhodující zdravotní postižení byla stanovena somatoformní porucha. Svoje závěry opřel o posudek Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, vypracovaným ve věci vedené pod sp. zn. 2 Ca 127/2000 a o posudek Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003, který v této věci vyžádal. K námitce žalobce uvedené v opravném prostředku konstatoval, že vázanost správního orgánu právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozhodnutí neplatí absolutně, a je podle ustálené judikatury správních soudů prolomena v těch případech, kdy zjištěný skutkový stav mění podstatu věci, nebo změní-li se po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí právní úprava. V souzené věci je takovou skutečností posudkový závěr Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003 a v jeho světle závěry posudku Institutu, které prokazují, že žalobce nebyl plně invalidní ani před, ani po roce 1999. Připomněl dále, že i kdyby žalobce splňoval podmínku plné invalidity k datu 23. 11. 1999, nemohl by mu být plný invalidní důchod přiznán pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění. Okolnost, že je částečně invalidní od 29. 4. 1997 nepředstavuje naplnění podmínky potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod (§ 11 - § 14 zákona č. 155/1995 Sb.).

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2004, č. j. 4 Ads 33/2003 – 64, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 2 Ca 298/2002 – 34 ze dne 17. 3. 2003 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že názor krajského soudu o tom, že v posuzované věci je novou skutečností, která prolomila vázanost správních orgánů právním názorem vysloveným přezkumným soudem, posudek Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003, nelze sdílet bez výhrad. Pokud se krajský soud hodlal zabývat (přes vyslovený závazný právní názor a celkový stav věci) otázkou plné invalidity stěžovatele a svůj závěr ve vztahu k napadenému rozhodnutí II. opřít o nové posouzení zdravotního stavu stěžovatele, pak měl především dbát na to, aby posudek posudkové komise MPSV byl způsobitým a přesvědčivým podkladem umožňujícím z jeho závěrů vycházet. Tak tomu však v posuzované věci podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo. Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že námitka stěžovatele, v níž namítá nedostatek průběhu dokazování před správním orgánem, kdy poukazuje na to, že při posouzení posudkové komise MPSV nebyl osobně vyšetřen a posudková komise vycházela při zjišťování jeho zdravotního stavu ze závěru znalců zpracovávajících předchozí posudky, je důvodná. K tomu uvedl, že posudek posudkové komise ze dne 20. 2. 2003, z něhož především vycházel krajský soud při stanovení svých závěrů, je neúplný potud, pokud nebyla zajištěna přítomnost stěžovatele při tomto jednání posudkové komise, a dále proto, že z něho není patrné, zda tento posudek vzal v úvahu

všechna zdravotní postižení, jimiž stěžovatel trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, t. j. k datu 12. 7. 2002. Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo nutno dospět k závěru, že neúplné posouzení zdravotního postižení stěžovatele, jímž trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, za něž je nutno považovat i posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti bez přítomnosti stěžovatele, ač se osobní přítomnosti u jednání posudkové komise domáhal, je nutno považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a v jeho důsledku nesprávné posouzení plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., jako základního předpokladu pro vznik nároku na dávku důchodového pojištění, již se stěžovatel domáhá, t. j. plného invalidního důchodu. Jde o jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že bude-li krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí č. II. ze dne 12. 7. 2002 vycházet ze závěru posudku Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích, bude třeba, aby posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti bylo učiněno za přítomnosti stěžovatele, a aby z takového posouzení bylo patrné, že byla vzata v úvahu všechna zdravotní postižení, jimiž stěžovatel ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, t. j. k datu 12. 7. 2002, trpěl.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 18. 8. 2004, č. j. 2 Cad 8/2004 – 110, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Dále rozhodl o tom, že právnímu zástupci žalobce, advokátu JUDr. Vítu Pošvárovi, se přiznává odměna ve výši 2674 Kč, která mu bude vyplacena z účtu podepsaného soudem po právní moci tohoto rozsudku. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu spisu vedeného pod sp. zn. 2 Ca 127/2000 a 2 Ca 310/2000 Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze znaleckého posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, a zejména z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 2004, který podle názoru soudu posudková komise vypracovala v intencích požadavků soudu, po vlastním vyšetření žalobce v komisi přítomnou psychiatrickou, a v němž setrvala na posudkovém závěru, že přetrvává somatoformní bolestivá porucha. Vzal za prokázané, že znaleckým posudkem bylo doloženo, že při posouzení zdravotního stavu žalobce lékařkou okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 3. 2000 a posudkovou komisí MPSV ze dne 24. 1. 2001 bylo psychiatrické onemocnění žalobce nadhodnoceno. Týž závěr pak zcela jednoznačně podle názoru soudu vyplynul z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště České Budějovice, a z jeho doplňku, kterými soud důkazy doplnil ve snaze vypořádat se právě s otázkou, jaký byl zdravotní stav žalobce a kolik činil v procentech vyjádřený pokles žalobcovy schopnosti soustavné výdělečné činnosti k datu vydání napadeného rozhodnutí. Soud konstatoval, že jestliže rovněž z předmětného posudku vyplývá, že jak psychiatrické vyšetření žalobce z 23. 11. 1999, tak z něj vycházející hodnocení zdravotního stavu a v procentech vyjádřené míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posudkovou lékařkou, a poté posudkovou komisí, bylo nadhodnocené, a že zdravotní stav žalobce odpovídá nikoliv plné, ale toliko částečné invaliditě, pak nemůže být pochyb o tom, že žalobce skutečně ani před rokem 1999, ani po tomto roce, plně invalidní nebyl, neboť nikdo nemůže být současně invalidní jak částečně, tak také plně. K námitce žalobce, v níž se dovolával rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 127/2000 – 126, vyslovil přesvědčení, že posudek posudkové komise po jeho doplnění je podkladem, který mění stav, z něhož vycházel rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2002, sp. zn. 2 Ca 127/2000. Navíc nelze podle názoru soudu nepřipomenout, že ani kdyby žalobce splňoval podmínku plné invalidity k datu 23. 11. 1999, nemohl by mu být plný invalidní důchod přiznán pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění. Okolnost, že je částečně invalidní od 29. 4. 1997, a od této doby dávku částečného invalidního

důchodu pobírá, nepředstavuje naplnění potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod. Dospěl poté k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Konkrétně namítal, že celkem byly pořízeny čtyři znalecké posudky o jeho zdravotním stavu, a z toho dva, a to lékařky OSSZ v Jindřichově Hradci ze dne 20. 3. 2000, a posudek posudkové komise MPSV ze dne 24. 1. 2001, dospěly k závěru, že žalobce trpí těžkou duševní poruchou, postupně se rozvíjející od 1. 11. 1999, která u něj vyvolává plnou invaliditu. Tyto závěry jsou v rozporu se závěry dalších dvou posudků, a to PK MPSV z 20. 2. 2003 a Institutu postgraduálního vzdělávání ze dne 2. 3. 2002. Pochybnosti měl odstranit další posudek, který se měl zabývat všemi zdravotními postiženími stěžovatele. Ten byl sice v řízení pořízen, ale podle názoru stěžovatele se s těmito postiženími nevypořádal, a v tom stěžovatel spatřuje další vadu řízení. Proto stěžovatel vychází z toho, že závěr o jeho zdravotním stavu nemá oporu ve spise, neboť taková důkazní opora musí být jednoznačná. Konstatoval dále, že krajský soud byl zavázán k doplnění dokazování o posudek o zdravotním stavu stěžovatele, který by vzal v úvahu všechna zdravotní postižení, jimiž stěžovatel ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, t. j. k datu 12. 7. 2002 trpěl. Stěžovatel má za to, že posudek ze dne 17. 6. 2004 tuto podmínku nesplňuje. Vychází z toho, že zejména neobsahuje odborná vyšetření v oblasti kardiovaskulární a interního lékařství, posudková komise se touto oblastí jeho zdravotních potíží vůbec nezabývala, resp. zabývala se jimi pouze částečně. Pokud výše zmiňovaný posudek MPSV v Českých Budějovicích obsahuje stanoviska k postižením stěžovatele, spočívající ve vertebrogenním algickém syndromu víceetážovém, polyneuropatii, artróze pravého kolenního kloubu a poruše plicních funkcí a zánětu jícnu, pak stěžovatel poukazuje na to, že komise při hodnocení těchto postižení vycházela pouze z vizuálního seznámení se s jeho stavem a v posudku konstatovala, že další odborná vyšetření k posudkovému jednání nejsou nutná. S takovým postupem posudkové komise stěžovatel nesouhlasí, poukazuje přitom na obsah kapitoly V., přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., podle níž by vyšetření měla být podrobná, vycházet z klinického nálezu a činit podrobný závěr o rozsahu a tíži anatomického a funkčního postižení orgánů se stanovením prognózy onemocnění. Tato kritéria posudek nesplňuje právě proto, že komise k provedení dalších odborných vyšetření nepřistoupila. Proto stěžovatel činí závěr, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí a porušil tím zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Podle názoru stěžovatele posudek MPSV ze dne 17. 6. 2004 není z výše uvedených důvodů způsobitým a přesvědčivým podkladem, umožňujícím z jeho závěrů vycházet, zjištěný skutkový stav nemůže měnit skutkovou podstatu věci, a nejsou tak splněny podmínky pro prolomení zásady vázanosti správního orgánu právním názorem vysloveným přezkumným soudem v rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci 2 Ca 127/2000. Žalobou napadené rozhodnutí je z těchto důvodů nezákonné. Stěžovatel měl za to, že krajský soud posoudil nesprávně i právní otázku potřebné doby pojištění a dovozoval, že tuto podmínku splňuje. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti zaslal stěžovatel lékařský nález MUDr. D. K. ze dne 4. 10. 2004, lékařský nález ze dne 14. 9. 1984, dále nálezy MUDr. P. J. ze dne 5. 10. 1984, lékařský nález MUDr. Ch. ze dne 20. 12. 1984, lékařské nálezy z roku 1985, lékařský nález MUDr. T. ze dne 25. 1. 1999, a další nálezy z tohoto roku, lékařský nález MUDr. L. B. ze dne 8. 10. a 1. 12. 2004, další nález ze dne 11. 10. 2004, a nálezy z nichž dovozoval, že je plně invalidní. Dále se dovolával lékařských nálezů MUDr. E. Ž. ze dne 27. 12. 2004, 10. 1. 2005,

lékařského nálezu MUDr. M. D. ze dne 29. 7. 2005 a žádal, aby ke všem lékařským nálezům bylo přihlédnuto.

Česká správa sociálního zabezpečení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu ve smyslu § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V posuzované věci má Nejvyšší správní soud za to, že kasační stížnost je přípustná. V předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2004 nebyl vysloven právní názor ve smyslu postupu soudu při aplikaci hmotného či procesního práva, ale krajskému soudu byl dán pokyn k doplnění dokazování v tomto řízení. Navíc se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává prakticky toho, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť zpochybňuje způsobilost posudku Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 2004 jako objektivního podkladu pro posouzení toho, zda byl stěžovatel plně invalidní k datu vydání napadeného rozhodnutí či nikoliv.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu spisu plyne, že po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2004, č. j. 4 Ads 33/2003 – 64, požádal krajský soud Posudkovou komisi MPSV v Českých Budějovicích o doplnění posudku ze dne 20. 2. 2003, a to v intencích závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu tak, aby bylo patrné, zda byla vzata v úvahu všechna další zdravotní postižení, jimiž žalobce trpěl ke dni 12. 7. 2002, jmenovitě vertebrogenní algický syndrom víceetážový, polyneuropatie horních krátkých končetin, artróza pravého kolenního kloubu, porucha plicních funkcí a zánět jícnu I. stupně. Komise měla zvážit potřebu doplnění podkladů o odborné posudky z oblasti kardiiovaskulární, ortopedické a interního lékařství. Pokud by dospěla k závěru, že tato vyšetření nejsou nezbytná, měla svoje stanovisko řádně odůvodnit. Se zřetelem na závěr Nejvyššího správního soudu pak krajský soud zavázal komisi k tomu, aby pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti posoudila za jeho přítomnosti, eventuálně v posudku vyjádřila důvody, pro které se tak nestalo.

Z obsahu spisu dále plyne, že Posudková komise MPSV v Českých Budějovicích posuzovala zdravotní stav a pracovní schopnost stěžovatele při jednání dne 17. 6. 2004 za přítomnosti odborného psychiatra (MUDr. N. K.) a stěžovatele. Stěžovatel v komisi uvedl, že jeho snížená pracovní schopnost přetrvává již od roku 1993 až 1994, což potvrzují lékařské zprávy z let 1984 a 1985. Trval na tom, že je plně invalidní s tím, že tato skutečnost byla soudem potvrzena a zpochybňoval závěry uvedené v posudku Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví. Namítal, že posudek sice tvrdí, že jeho psychiatrická diagnóza byla nadhodnocena, ale přehlíží další postižení páteře, krevního oběhu, atd., které bylo podhodnoceno komisí OSSZ a i posudkovou komisí. Lékařské zprávy, které má k dispozici, jsou v rozporu s posouzením zdravotního stavu, např. zpráva doc. R. a lékařská zpráva MUDr. T. Domnívá se, že mu byla stanovena plná invalidita i na základě lékařského vyšetření u MUDr. B. ze dne 7. 2. 2000.

Z posudku ze dne 17. 6. 2004 dále plyne, že byl přezkoumáván vertebrogenní algický syndrom víceetážový (lékařské zprávy ze dne 7. 1. 1997, 17. 9. 1998, rtg ze dne 12. 7. 2002), polyneuropatie (nález ze dne 17. 6. 1998), artróza pravého kolenního kloubu (nálezy ze dne 5. 5. 1998, 10. 9. 1998, 6. 1. 1999 a 27. 3. 1997), porucha plicních funkcí (nálezy ze dne 27. 3. 1997, 2. 7. 1998, interní ze dne 25. 1. 1999, 26. 2. 1999, 18. 3. 1999, pletismografické vyšetření – únor 1999), zánět jícnu (nález ze dne 25. 8. 1998). Posudek dále obsahuje závěry vyšetření odborným psychiatrem ze dne 17. 6. 2004 a závěry klinického vyšetření z téhož dne provedeného v posudkové komisi. Pod bodem „závěr“ je uvedeno, že všechna uvedená zdravotní postižení se dlouhodobě podstatně nezměnila, a stejně tak nálezy při odborných vyšetřeních. Tato zdravotní postižení také nikdy nebyla důvodem přiznání částečného či plného invalidního důchodu, tak jak je to uvedeno při opakovaných posudkových jednáních. Proto další odborná vyšetření k posudkovému jednání nejsou nutná.

Z výše uvedeného plyne, že zdravotní stav stěžovatele po stránce interní a kardiovaskulární byl posuzován podle nálezů MUDr. T. ze dne 25. 1. 1999, 26. 2. 1999 a února 1999, a vyšetření MUDr. B. ze dne 18. 3. 1999. Komise po citaci nálezu konstatovala, že ke dni 17. 2. 2002 byl nález kardiovaskulárního aparátu přiměřený. Totéž prakticky platí pro všechny další oblasti, v nichž byl zdravotní stav stěžovatele přezkoumáván. Je tedy zřejmé, že zdravotní stav stěžovatele byl posouzen podle odborných lékařských nálezů z doby předcházející asi 3 roky vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatel však předkládá v kasační stížnosti další lékařské nálezy, které byly kromě nálezů vydaných do 17. 2. 2002, vyhotoveny až po vydání posledního doplňujícího posudku ze dne 17. 6. 2004, takže je posudková komise k dispozici mít nemohla. Jedná se však o vyšetření zdravotních postižení, jimiž stěžovatel mohl trpět i ke dni vydání napadeného rozhodnutí - např. nález MUDr. L. B., CSc. – ordinace pro choroby srdce, cév a krevního oběhu ze dne 8. 10. 2004, zpráva MUDr. K. ze dne 11. 10. 2004 a další lékařské zprávy z této ordinace ze dne 1. 12. 2004, dále zprávy z ortopedické ambulance ze dne 12. 7. 2004, 10. 1. 2005, 29. 7. 2005 a další.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Uvedená zásada platila i v předchozí právní úpravě a byla zakotvena v ustanovení 250i odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v jeho znění do 31. 12. 2002. V posuzované věci tato zásada znamená, že měla být zjišťována intenzita a rozsah zdravotního postižení stěžovatele, který tu byl ke dni 12. 7. 2002. Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že podle ustanovení § 1 odst. 2 se zřetelem k ustanovení § 3 odst. 8 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se prováděl zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, při posuzování

zdravotního stavu a pracovních schopností občanů, přihlédne lékař k výsledkům vlastního vyšetření a musí vycházet z lékařských zpráv a posudků, vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu občanů.

Nejvyšší správní soud má za to, že tímto způsobem dosud v případě stěžovatele postupováno nebylo, ač pokyn Nejvyššího správního soudu uvedený ve zrušujícím rozsudku ze dne 20. 1. 2004, č. j. 4 Ads 33/2003 – 64, byl zcela zřejmý. Nutno zdůraznit, že v posudku ze dne 20. 2. 2003 bylo posuzováno především psychiatrické zdravotní postižení a v doplňujícím posudku ze dne 17. 6. 2004 nebyly k dispozici žádné nálezy, z nichž by bylo možno dovodit rozsah dalších zdravotních postižení stěžovatele ke dni 17. 2. 2002 (kromě rtg nálezu ze dne 12. 7. 2002), když bylo vycházeno z lékařských zpráv z období roku 1997, 1998 a 1999. Je sice pravdou, že stěžovatel byl v komisi přešetřen MUDr. N. K., psychiatrickou a na straně 6 posudku se nachází klinické vyšetření, nicméně nelze prokázat, že by posudková komise vycházela z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři právě ke dni 17. 2. 2002. Navíc stěžovatel při jednání posudkové komise dne 17. 6. 2004 vysloveně uvedl, že je přehlíženo postižení páteře, krevního oběhu atd., a že lékařské zprávy, které má k dispozici, jsou v rozporu s posouzením zdravotního stavu, např. zpráva docentky R. a zprávy MUDr. T. Uvedl rovněž, že se domnívá, že mu plná invalidita byla stanovena na základě lékařského vyšetření MUDr. B. ze dne 7. 2. 2000. Posudková komise se však blíže k těmto tvrzením stěžovatele nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že posudky Posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 2003 a ze dne 17. 6. 2004 nejsou přesvědčivým podkladem pro zaujetí závěru, zda stěžovatel byl či nikoliv ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, t. j. ke dni 17. 2. 2002 plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť nevycházely z odborných lékařských nálezů a zdravotního stavu stěžovatele v oblasti jiných jeho zdravotních postižení, kromě psychiatrického, které by osvědčovaly jeho zdravotní stav ke dni 12. 7. 2002. Přesto, že je třeba zdravotní stav stěžovatele posuzovat k tomuto dni, bude nutné, aby krajský soud zaslal všechny lékařské nálezy předložené stěžovatelem v řízení o kasační stížnosti posudkové komisi MPSV k posouzení, zda zdravotními postiženími uvedenými v lékařských zprávách, a to i v těch, které byly vydány po dni vydání napadeného rozhodnutí, trpěl stěžovatel ke dni 12. 7. 2002. Jedná se o odborné lékařské posouzení, které soudy v přezkumném soudním řízení pro nedostatek odborných medicínských a posudkových znalostí nemohou učinit. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že posudek by měl obsahovat i kriteria uvedená v ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával před tím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud se v řízení po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu neřídil pokynem v něm uvedeným, neboť posudek PK MPSV ze dne 17. 6. 2004 není posudkem způsobilým prokázat, kterými zdravotními postiženími, a v jakém rozsahu a intenzitě (kromě postižení psychiatrického) stěžovatel ke dni 12. 7. 2002 skutečně trpěl. Nejsou zde tedy předpoklady

k posouzení otázky, zda stěžovatel byl ke dni 12. 7. 2002 plně invalidní či nikoliv, což ve svých důsledcích znamená, že dosud nebyly vytvořeny předpoklady k posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, jímž byla žádost stěžovatele o plný invalidní důchod zamítnuta. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost považuje za důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, případně pokynem uvedeným v tomto rozsudku. Bude proto třeba, aby požádal Posudkovou komisi MPSV v Českých Budějovicích o vydání dalšího doplňujícího posudku s tím, že posudková komise MPSV bude muset posoudit rozsah zdravotního posouzení stěžovatele ke dni 12. 7. 2002 z odborných lékařských nálezů, které stěžovatel zaslal v průběhu řízení k Nejvyššímu správnímu soudu. Za účelem objektivního zjištění rozsahu stěžovatelova zdravotního postižení bude vhodné, aby byl vyzván i stěžovatel k zaslání lékařských zpráv, které případně dosud soudům nezaslal.

V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Vítu Pošvárovi, advokátu, byla stanovena za 4 úkony po 250 Kč (převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b/, kasační stížnost ze dne 2. 8. 2004, doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 10. 2004 a 15. 3. 2005 - § 11 odst. 1 písm. k/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a § 7 téže vyhlášky), a dále 4 x náhradu hotových výdajů po 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 1300 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu